

264 W niebiańskiej chwale zstąpił już

375

1. W niebiańskiej chwa - le zstą - pił już Ten, co pa - no - wać ma.

W pro - mie - niach słoń - ca, w blasku zórz wid - na o - becność Twa.

Już Praw - da nam da - na, pro - mien - na, świe - tła - na.

Rozpra - sza czar - nej nocy cień. Nasta - je Pań - ski dzień. dzień.

1. W niebiańskiej chwale zstąpił już Ten, co panować ma.
W promieniach słońca, w blasku zórz widna obecność Twa.
Już Prawda nam dana, promienna, świetlana.
[:Rozprasza czarnej nocy cień. Nastaje Pański dzień.:]
2. Chrystus błogosławiony śle wezwanie do swych sług.
Niech zadrżą ci, co czynią źle! „Mnie pomsta!” - mówi Bóg.
Kończą się już żniwa, Pan na sądy wzywa.
[:Ucisku idzie straszny czas, lecz Pan wybawi nas.:]
3. A Pan w miłości wielkiej swej nie zechce zgubić świat
i po ucisku ziemi tej da szczęście tysięcy lat,
bo Pokoju Księżę szatańską moc zwiąże,
[:by nie czyniła więcej szkód, by w łasce wzrastał lud.:]